

Vergankelijkheid

Dat heb je nou met zo'n ecologische kunstenaar als Krijn Giezen (1939-2011). De man liet een kunstwerk na, getiteld *Broei* (1994), dat in het Leidse Park Cronesteijn te bewonderen zou moeten zijn. Nooit gezien, dus daar wil ik wel naartoe. Als ik er aankom, blijkt het werk echter grotendeels vergaan. Van de overblijfselen is een kippenhok gemaakt, waarin de beheerder zo af en toe een eitje raapt.

Broei bestond oorspronkelijk uit vier modules van 6x6x5 meter. De eerste was gemaakt van houten planken bedekt met klimplanten die ieder seizoen veranderden. De tweede bestond uit plantaardig vlechtwerk. De derde was gemaakt van houtsnippers en hergebruikte materialen, en in de vierde module zorgden fermentatie en compostering van plantaardig materiaal voor warmte, terwijl een motor de warme lucht door de ruimte blies. In het kunstwerk moest je kunnen wonen en werken, terwijl het verder zou evolueren. Over die woonfunctie heb ik zo mijn twijfels, maar dat evolueren is gelukt. Een beetje te goed, want nu, 19 jaar later, rest dus nog slechts een

kippenhok. Na aanvankelijke verbijstering bedenk ik dat het wel wat heeft, kunst die vanzelf verdwijnt. Het is wat het is, en het was wat het was. Van bewaren wordt het ook niet beter. Meestal verdwijnt het in depot, of het komt in handen van speculanten.

Enfin, ik ben niet helemaal voor niets gekomen. Een ander organisch kunstwerk heeft hier een plekje gekregen: *Basic construction* (2013), dat in de prijzen viel op de tentoonstelling 'Beelden in Leiden 2013'. Prijsgegeven aan de vergankelijkheid. Ik vind het mooi, dit werk van Izaak Zwartjes: gehavende bielzen die ogenschijnlijk willekeurig, maar heldhaftig op en tegen elkaar aan liggen en staan. Terecht viel het in de prijzen en terecht zal het vergaan. En ik heb het nu gezien. Als u het ook nog wilt zien, ga dan gauw – anders is het te laat.